

og Stald endelig kvit, havde solgt Resten af sin Høst til en Nabo, der for en Del af Købesummen skulde passe Jorden, indtil hans Eftermand i Embedet blev udnævnt; Køer og Heste og Avlsredskaber havde han ligeledes gjort i Penge og med disse betalt den ikke ringe Klatgæld, han i Løbet af de sidste Aar uforsigtig havde stiftet hos mange af sine forrige Venner, og som langt mere, end han anede det, havde bidraget til at svække hans Indflydelse i Menigheden.

Ellevild af Henrykkelse over at skulle til København foer Sigrig ud og ind af Dørene, rystende sine gulbrune Lokker, og smittede med sin Jubel den lille Dagny, der i Sommerens Løb havde vokset sig stor og nu trissede alene omkring paa Gulvet. Imidlertid sad Hansine stille henne i sin Armstol og syede paa Børnenes Søndagstøj og strikkede dem nye Strømper. Emanuel forstod ikke, at hun vedblev at være saa bleg, skønt der dog nu var bleven Haab om en lysere Fremtid for dem alle. Han havde endog et Par Gange overrasket hende i Graad; og da han havde spurgt hende om Grunden til den, vilde kun ikke svare. Ligeledes undrede han sig over den næsten uvillige Skyhed, hun viste overfor enhver af hans Tilnærmelser; saasnart han tog Plads ved Siden af hende og vilde tage hendes Haand, rejste hun sig og gjorde sig et Ærinde ud i Køkkenet. Han mente, det var Benaelse over Opbrudet og den forestaaende lange Adskillelse, som hun vilde skjule for ham; og han søgte paa alle Maader at trøste og opmuntre hende. Men det var, som om endog hans Medfølelse saarede hende, og han fandt det tilsidst rigtigst at lade hende i Fred.

Endelig kom det saa længselsfuldt ventede Svar fra København.

Det var en af Faderens sædvanlige, omstændelige Skrivelser paa et stort Ark Papir tilligemed en lille Billet fra Søsteren Betty. Faderen skrev, at han nu var en gammel Mand, der næppe havde mange Skridt